

Miért nem csúfoltok

Almási Tibor

*Nem ismertek?
Pedig minden reggel végigmegyek
az Ady utca házaí mentén,
és találkozom a lármázó iskolásokkal.*

*Tíz év körüliek lehetnek,
én még sohasem láttam őket,
de tudom:
amikor a közelembé érnek,
tapogató botom elől
tisztelettel kitérnek...*

*Úgy gyötör
ez a száműző kímélet,
ez az őszinte rettenet,
ez az öntudatlan
egészséges sajnálkozás...*

*Miért nem köszöntenek
ugyanúgy, kiáltva,
mint a többi felnőttet:
Jó napot kívánunk, Ernő bácsi!*

*Miért nem szemtelenkednek,
miért nem csúfolódnak,
miért nem vágnak hozzám
almacsutkát vagy hógolyót?
Miért nem kötnek át
a kapum küszöbén zsineget?
Miért nem verik be az ablakaimat?*

Rabló-zsandárt játszva
miért nem törik-zúzzák a bútoraimat?
Miért nem ordítják fel a házam
tébolyító csendjét?...

Tegnap egy forgalmas utcasarkon
a sok-sok gyerek közül
valamelyiknek megsimogattam a fejét,
egy pillanattal borzongó kegyelettel tűrte,
azután elszaladt...

Csak később jöttem rá,
hogy nem tettem fel
fekete szemüvegemet,
s így a kisember meglátta
zsugorodott szemem helyét...

Tudjátok-e,
hogy számomra a hetipiacok ünnepek,
mert ilyenkor találkozom azokkal,
akik siethetnek és cseveghetnek,
és érzem a szavaik röptéből,
hogy jobbra-balra nézelődhetnek...

Azután hazafelé megyek,
s ahogy a csendes utcába érek,
leterít a rám-rám törő
rettentő pillanat emléke:
tizennyolc éve, amikor feleszméltem
a front mögötti kórházban,
és iszonyodva
a szemüvegeimhez kaptam...

Az utcán még csitítanak a neszek,
mozoghatok, lépkedhetek,
s mint egy csápos állat
látok fehér botommal,
de a házam küszöbén sokszor meggondolom,
hogy ajtót nyissak-e...

Egyébként mostanában
egy rögeszme kínoz:
úgy érzem,
agyon kell ütnöm a macskát,
amiért olyan átkozott,
kísérteties puha talpakkal
lépked körülöttem —
tegnapelőtt feléje vágtam a botot,
s azóta a macska is elhagyott...

De nehogy sajnáljatok,
majd csak megvigasztalódom:
ha a macska még holnap sem jön elő,
valamelyik szomszédtól
kérek majd másikat...

És ha elég bátor leszek,
akkor ezen a nyáron
valami úton-módon
az udvaromba csábítok egy sereg gyereket:
játszadozzanak, ordítóznak,
fordítsák fel a házat,
és szüreteljék le
az egész gyümölcsöst...